

מ"ת 17523/08/14 - מדינת ישראל נגד מ ע, ר ע

בית המשפט המחוזי בחיפה

מ"ת 17523-08-14 מדינת ישראל נ' ע (עציר) ואח'

בפני מבקשים נגד משיבים	כב' השופט סארי ג'יוסי
	מדינת ישראל
	1. מ ע (עציר)
	2. ר ע (עציר)

החלטה

בקשה למעצר עד תום ההליכים.

1. נגד הנאשמים שבפני הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 333+335(א)(1)+(2)+סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), החזקה ונשיאת נשק עבירה לפי סעיף 144(א)+(ב) + סעיף 29 לחוק, עבירה של יריות באזור מגורים- עבירה לפי סעיף 340 + סעיף 29 לחוק.

2. על פי עובדות כתב האישום, הנאשמים אחים המתגוררים ב... , ערכו בביתם ביום 28/7/14, סמוך לשעה 17:00 מסיבה לרגל חג עיד אל פיטר. במסיבה נכחו כעשרה איש- הנאשמים, קרובי משפחה ושכנים שרובם קטינים. ביתם של הנאשמים צמוד לבית משפחת ע ע (להלן: "**בית השכן**"). בין הבתים קיים מרווח קטן היוצר מעין רחבה. המרווח בין הבתים הינו צר ואינו עולה על 3.4 מטר אורכו כ-9 מטרים (להלן: "**הרחבה**").

המסיבה נערכה ברחבה שבין הבתים בצמוד לקירות שני המבנים שבהם קבועים חלונות המשקיפים על המתחם. באותה העת שהו בבית השכן בני משפחה וקרובים של השכן ובהם מ.ח. יליד 2000 (להלן: "**המתלונן**") ו-א.ע קטינה ילידת 2003.

3. במהלך המסיבה עת רקדו הנאשמים לצלילי המוזיקה שהושמעה, הוציא נאשם 1 אקדח אותו נשא והחזיק שלא כדין וירה בו מספר כדורים כלפי מעלה לאחר מכן העביר את האקדח לנאשם 2 אשר ירה בו כלפי מעלה. הנאשמים ירו באקדח חרף העובדה כי מדובר באזור צר, סמוך לשני מבנים מאוכלסים.

הנאשמים העבירו את האקדח מאחד לשני כאשר בכל פעם ירו כלפי מעלה. לשמע קולות הירי ניגשו המתלונן ו-א.ע לאחד מחלונות בית השכן המשקיפים אל המתחם והתבוננו מטה. באותה עת נורה כדור על ידי הנאשמים וזה פגע בראשו של המתלונן באזור המצח ופצע אותו קשות. מששמעו הנאשמים כי המתלונן נפגע בעקבות הירי, עזבו במהרה את המתחם, נכנסו לרכביהם ונמלטו מהמקום.

4. בעקבות הפציעה הובהל המתלונן לבית חולים שם אובחן פצע כניסה באזור פרונטלי ופצע יציאה באזור פריאטלי. בבדיקת C.T שנערכה לו נמצא דימום פרנכימטי, דימום סובדורלי קדמי באונה הפרונטלית מימין, בצקת מוחית, שברים עם דחיסה של העצם הפריאטלי והפרונטלי מימין עם פרגמנטים של עצם בתוך המוח ופנומוצפלוס באונה הפרונטלית והפריאטלית, כאשר נכון למועד הגשת כתב האישום המתלונן מאושפז בית החולים כאשר פלג גופו השמאלי משותק.

טענות הצדדים

5. בגין כל המעשים האמורים הוגש כתב האישום נגד המשיבים וכן בקשה למעצרים עד תום ההליכים. לטענת המבקשת, קיימות ראיות לכאוריות דיות להוכחת מעשיהם ואשמתם של המשיבים. לשיטתה, הראיות המצויות בתיק החקירה ביניהן הודעות של אנשים שנכחו במסיבה וראו את המשיבים יורים באקדח, הינן בעוצמה הנדרשת לשם הקמת עילת מעצר וחזקת מסוכנות סטטוטורית. נוכח נסיבות המעשה וההתרחשויות, מן הראוי לעצור את המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים נגדם.

6. עוד טוענת המבקשת, כי העבירות בהן הואשמו המשיבים מקימות חזקת מסוכנות על פי סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים).

7. לטענתה, בנסיבות המקרה דנן אין כל מקום לשחרר את המשיבים לחלופת מעצר. אין בחלופת המעצר כדי לאיין את מסוכנותם של המשיבים אשר בחרו לעשות שימוש בנשק חם במתחם צפוף מלא באנשים. יתרה מזאת פוטנציאל סיכון רב גלום בעובדה שעד לרגע זה הנשק לא נתפס ולא ידוע מי מחזיק בו.

לשיטת המבקשת, הפרמטר החשוב ביותר לבחינת חלופה היא מידת האמון שניתן כאן במשיבים. לטענתה, התנהלות הנאשמים לאחר קרות האירוע לאחר היוודעם על הפגיעה במתלונן - העברת האקדח לאדם אחר, איסוף התרמילים בזירה, יצירת גרסאות אליבי והמלטות מהזירה עם רכביהם מקימות חשש סביר כי שחרור המשיבים יביא לשיבוש הליכי משפט ופגיעה בראיות. עוד טוענת המבקשת, כי היות ומרבית עדי התביעה הינם קרובי משפחתם של הנאשמים ובהם קטינים, קיים חשש כי שחרור המשיבים יביא לכדי השפעה פסולה על עדים וניסיון להסתיר ראיות.

טענות הנאשמים

8. בפי הסנגור טענות רבות כנגד עוצמתו של חומר הראיות. הסנגור התייחס לראיות התביעה והצביע על תמיהות המצויות בחומר זה, על סתירות שנפלו בין עדויותיהם של עדי המבקשת, וטוען לחולשה יחסית של חומר זה, המצדיקה שחרור לחלופת מעצר.
9. לשיטתו, אין מחלוקת שהייתה מסיבה בה נכחו אנשים רבים ובמהלכה הושמעה מוסיקה רועשת, יחד עם זאת כלל לא ברור אם בזמן המסיבה נשמעו קולות ירי או קולות זיקוקים. זאת בשים לב כי אף חלקם של העדים טענו, כי אינם יודעים אם היו אלו היו קולות ירי או קולות של זיקוקים. תחנת המשטרה עצמה את עיניה לאפשרות שהילד נפגע מירי טועה ולא דווקא מירי המשיבים וזאת בשים לב לכך, כי יש עדויות על ירי ממקומות אחרים.
10. ב"כ המשיבים חולק על הטענה כי המשיבים שהו במקום, החזיקו נשק וכי ביצעו ירי בנשק. לשיטתו, אף אם קימות ראיות לפיהן אחזו המשיבים בכלי הנחזה להיות אקדח, אין כל הוכחה, כי אותו ירי נטען הוא שפגע בקטין.
11. עוד טען ב"כ המשיבים, כי העדים שטוענים כי היו עדי ראיה לאירוע עצמו, הינם בני משפחה אחת ומסוכסכים מסיבות כאלו או אחרות עם המשיבים. אין כל עד אובייקטיבי אחר שיכול להעיד על שהתרחש באירוע.
12. עוד הוא טוען, כי כל אחד מהעדים מתאר שהילד הנפגע נמצא "בצורה אחרת".
13. לשיטתו, בעוד חלקם של העדים ציינו כי מוופק הנאשם מס' 1 כרע ברך ואז שמעו ירייה ולאחריה צעקות, אחרים ציינו כי מוופק כלל לא ירה אלא ראפת. שעה שמדובר בעדים בעלי עניין שנחקרו באותו מקום וזמן וביחד, אין ספק שלסתירות הללו השפעה רצינית על עוצמת הראיות.
14. לטענתו, חלקם של העדים מציינים כי הגברים היחידים שנכחו במקום הינם המשיבים בעוד מנגד קיימים עדים שטוענים שאף הם נכחו במסיבה.
15. עוד הוא טוען, כי מספר עדים ציינו כי ראו אקדח מפלסטיק. לא ברור כיצד ניתן להבחין האם היה זה אקדח מפלסטיק או אקדח אמיתי.
16. לטענת הסנגור, כל האמור פוגע בניקיון התיק ובעוצמת התיק דבר שמצדיק שקילת חלופת מעצר. נוסף על כך טענת המדינה כי טענת האליבי נסתרה, שגויה שכן טענת האליבי למעשה אומתה. באשר לאיכוני הפלאפונים של הנאשמים, טוען הסנגור, כי אכן הפלאפונים של הנאשמים היו בבענה, אך אין זה אומר כי הנאשמים שהו בבענה באותה העת

לסיכום, טוען הסנגור, כי לאור הכרסום בחומר הראיות יש לשחרר את המשיבים לחלופת מעצר ללא תסקיר מעצר.

דין

17. במקרה דנן, בסיסה של המחלוקת נוגע לקיומן ומשקלן של ראיות לכאורה.

כידוע, בשלב הדיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים, על בית המשפט לבחון אם הראיות-לכאורה שהונחו לפניו יוצרות פוטנציאל ראייתי לכך שבסיום ההליך העיקרי, לאחר עיבודן ובחינת אמינותן ומשקלן של הראיות, יהיה בכוחה של התביעה להוכיח את אשמת הנאשם ברמת ההוכחה הנדרשת במשפט פלילי (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 151). השאלה הנבחנת בשלב זה אינה מהימנות גרסה זו או אחרת, אלא השאלה אם ניתן לצפות, בסיכוי סביר, כי בסופו של ההליך יהיה ניתן לבסס הרשעה על הראיות, אם לאו. בהתאם לכך, נבחן להלן את עיקרי הראיות שהוצגו על ידי המדינה בהתייחס למשיבים.

18. עיון בחומר הראיות מעלה, כי קימות ראיות למכביר כי המשיבים נכחו במקום, אחזו באקדח ואף ירו בו.

מהודעתו של ח ע מיום 29/7/14, עולה כי השתתף עם המשיבים במסיבה, וכי היו הרבה צעירים, אך המשיבים היו המבוגרים היחידים. **"בהתחלה מו החזיק אקדח פלסטיק והתחיל לשחק איתו ואחרי כמה דקות הוא ירד במדרגות מאחורי הבית והביא איתו אקדח אמיתי צבע כסף ירה שלושה כדורים והפסיק התחיל לשחק עם האקדח לא יודע מה עשה ואז שניהם רפאת ומופק ירדו שוב מאחורי הבית וחזרו אחרי כמה דקות ואז ר ירה עוד שלושה כדורים ..."** (גיליון 1 שורות 5-9) מהודעתו עולה כי **" ר קרע ברך וירה שלושה כדורים ומופאק ירה בזמן שהיה עומד ורוקד"** (גיליון 1 שורת 17-18).

מהודעתו של ח ע מיום 3/8/14, עולה כי הוא נכח במסיבה וראה את המשיבים-בני דודים של אביו, במסיבה כאשר משיב 1 היה עם אקדח וירה כמה כדורים. לאחר מכן ציין כי אינו זוכר אם מי מהמשיבים כרע ברך על הרצפה וירה לאוויר.

"ש. אתה אמרת שזיהית אותם יורים, איך זיהית אותם ולפי מה?"

ת. הם מהמשפחה ואני מכיר אותם הם שכנים וכמעט כל יום רואה אותם.

ש. האם אתה זוכר איך בוצע הירי ובאיזה תנחות כל אחד מהם ביצע את הירי ?

ת מ היה עם אקדח הוא ירה כמה כדורים ואני לא זוכר מישהו מהם קרע (נכתב כך במקור. ס.ג') עם הברך על הרצפה וירה.

ש. איך אתה ידעת על החפלה והאם מישהו הזמין אותך?

עמוד 4

ת. זה בשכונה וכולם היו שמה ורוקדים אז ירדתי לשם". (גיליון מס' 2 להודעה, שורות 9-14)

מהודעתו של ח ע מיום 5/8/14 עולה- כי לאחר האירוע ברחו המשיבים לכיוון החניה לרכבים שלהם לרחבה לידה יש שער.

מהודעתו של מ ע מיום 29/7/14 עולה, כי ראה את משיב 1 מביא אקדח, תחילה ירה בו וכאשר נגמרה התחמושת הם שמו עוד כדורים. לאחר מכן משיב 2 התחיל לירות שתיים או שלוש יריות עד שהתחילו צעקות (גיליון 1 שורות 2-6) עוד עולה כי ירו באקדח שצבעו של האקדח היה כסף וצידו שחורים (גיליון 1, שורות 10-11) מו ירה כשהוא קורע ברך ור ירה בעמידה (גיליון 1 שורות 13-14).

מהודעתו של מ ע -בן דודם של המשיבים מיום 28/7/14, עולה כי הוא מתגורר עימם באותה שכונה. בעת שנערכה מסיבה ברחבה הוא שהה במרחק של 5 מטר מהמקום. מ ראה את משיב 1 נעלם לכמה רגעים וכשהוא חזר ראה כי יש בידו אקדח בצבע כסף. עוד עולה כי המשיב 1 החל לירות באוויר כשהוא הולך מצד לצד, אחרי כמה רגעים הוא העביר את האקדח לנאשם 2 אשר ירה כמה כדורים באוויר, החזיר את האקדח לנאשם 1 אשר דרך אותו ואז ירה שוב. לאחר יריות של כמה כדורים שוב העביר את האקדח למשיב 2 וירה באוויר. בשלב הזה לאחר שמשיב 2 ירה, שמע העד צעקות מהקומה האחרונה של הבניין. העד תיאר את האקדח בצבע כסוף עם חלק פלסטיק שחור בידית האחיזה. עוד הוא ציין כי הם היחידים שאחזו בנשק. מהודעתו אף עולה כי לאחר הפעם הראשונה שהמשיב 1 ירה, בנו אסף את התרמילים שנפלטו. לאחר מכן העד עלה לראות מי נפגע ועל כן אינו יודע מה קרה לתרמילים הנוספים. כאשר נשאל האם נכחו עימו אנשים נוספים במקום, השיב כי היה לבד. כאשר נשאל האם נכחו במקום אנשים נוספים הראו את המתרחש, השיב כי שמע את השכן צועק על המשיבים כי ירו בילד.

מהודעתו של מ ע מיום 3/8/14, עולה כי הנאשמים הם בני דודיו של אביו, כי היה בשכונה בזמן שנערכה המסיבה ור - המשיב 2 הזמינו לבוא לרקוד איתם. מהודעתו עולה כי "**שניהם ירו תוך שהם היו רוקדים ומשחקים עם האקדח ומ ירה כמה כדורים כשהוא היה קורע (כך במקור. ס. ג') ברך על הרצפה**". (גיליון 1 שורות 6, 11-17).

מהודעתו של מ ע מיום 29/7/14, עולה כי הוא נכח במסיבה ורקד עם המשיבים. "**ראיתי שמ מחזיק אקדח פלסטיק של כדורים בהתחלה ושיחק איתו ואחרי זה הוא הלך למדרגות וראיתי מאחרי הגב שלו יש עוד אקדח הוציא אותו וירה כמה כדורים לא זוכר כמה והלכו הוא ור מאחרי הבית וחזרו ור חזר עם האקדח והתחיל לירות ירה אולי שלוש כדורים ואז שירין למעלה התחילה לצעוק...**" (גיליון 1 שורות 2-8) כאשר נשאל כיצד ירו השיב, "**מ ירה בזמן שקרע ברך על הרצפה ור ירה בזמן שהוא היה עומד על הרגליים**" (גיליון 1 שורות 20-21). עוד ציין בהודעתו כי "**גברים גדולים היו רק ר ומ**" (גיליון 1 שורות 10) כאשר נשאל גבי צבע האקדח, השיב "**כסף ומהצדדים היה קצת שחור**" (גיליון 2, שורה 6)

מהודעתו של מ ע מיום 3/8/14 עולה, כי המשיבים הם בני דודיו של אביו ושכניו. הוא הגיע למסיבה לאחר שעמד על המדרגות בסמוך והמשיב 2-ר קרא לו לבוא. (גיליון 1, שורות 4, 10-11, 17-18) עוד עולה מהודעתו, כי "ר ירה בזמן שהוא עמד ורקד ומו ירה תחילה בעמידה ואחרי זה ק (כך במקור. ס. ג') ברך וירה עוד כמה כדורים" (גיליון 1, שורות 14-15).

מהודעתו של ע ע-דודו של המתלונן, מיום 30/7/14 עולה כי שהה בביתו בזמן שהמשיבים ערכו מסיבה. לאחר ששמע יריות הסתכל מהחלון לראות מי יורה. בזמן שהסתכל מהחלון ראה כי המשיב 2 יורה. לאחר מכן ראה את המתלונן הולך לכיוון החדר יחד עם ביתו א מאחר והוא רצה לראות מי יורה. לאחר מספר שניות שמע את בתו א צועקת, כאשר הגיע לחדר ראה את המתלונן שוכב על הרצפה ומלא בדם. לאחר שירד למטה וצעק כי הם הרגו את המתלונן ברחו המשיבים מהמקום. באותה עת כבר לא ראה את האקדח בידם (גיליון 1 שורות 3-10).

מהודעתה של א ח- אמו של המתלונן, מיום 30/7/14 עולה כי לאחר ששמעה את אחייניתה א צועקת הגיעה לחדר, ראתה את המתלונן מלא בדם, הסתכלה למטה ראתה את המשיבים ואחרים נוספים כאשר המשיב 2 אוחז באקדח ורוקד (גיליון 1 שורות 5-8).

מהודעתו של מחמוד עריאן מיום 5/8/14 עולה כי לאחר האירוע ברחו הנאשמים לכיוון בתיהם שם יש רחבה עם שער ובדרך כלל שם מחנים את רכביהם.

מהודעתה של א ע מיום 28/7/14 עולה, כי היתה עם המתלונן בחדר הילדים בביתה, השנים הסתכלו מהחלון כדי לראות מי יורה. מהודעתה עולה כי ראתה את משיב 1 מחזיק באקדח ויורה באויר (גיליון 1 שורה 6-9) קודם לכן ראתה את המשיבים מעבירים את האקדח האחד לשני (גיליון 1, שורות 18-21). בהודעתה ציינה כי ראתה אקדח אחד (גיליון 1, שורות 13-14) האקדח היה בצבע אפור ושחור (גיליון 1 שורה 16)

מהודעתו של ע ע מיום 28/7/14 עולה כי ראה את המשיבים מחזיקים באקדח ויורים באויר. תחילה ראה את משיב 2 יורה באויר כמה כדורים עד שנגמרה לו המחסנית לאחר מכן ראה אותו הולך מאחורי המדרגות ואז משיב 1 לקח את האקדח והתחיל לירות באויר (גיליון 1 שורות 5-9) ראה אקדח אחד, נראה לו בצבע שחור וכסף (גיליון 1, שורות 18, 26) ציין כי הגברים היחידים במקום היו המשיבים כשלידם נשים וילדים (גיליון 1 שורות 15-16).

אין חולק כי העדים, כולם, קושרים את המשיבים למקום האירוע. העדים כולם אף טענו כי ראו את המשיבים אוחזים בנשק ויורים בו באויר.

19. הסנגור טען כי לא ברור האם נשמעו קולות ירי או זיקוקין. קיימת הודעה אחת של חירי חליל מיום 28/7/14 אשר לא היה בטוח איזה קולות שמע "שמעתי קולות נפץ אך אני לא יודע אם זה היה קולות של ירי או זיקוקין" (גיליון 1 שורות 25-26). אין בהודעה זו לפגוע ביתר העדויות לפיהן ירו

המשיבים באקדח.

20. הוסיף הסנגור וטען, כי כל אחד מהעדים תיאר כי הילד הנפגע נמצא בצורה אחרת. לא מצאתי כל תיאור שונה באשר להמצאו של הנפגע כטענת הסנגור. מהודעתו של ח' ח' מיום 30/7/14. -רופא אף אוזן גרון במקצועו, אשר שהה אצל אחיו בעת האירוע, עולה כי שמע שמתקיימת מסיבה ואף שמע יריות. לאחר ששמע צעקות של אשה "הרגתם את הילד", יצא החוצה, ירד למטה, הצביעו לו על הקומה האחרונה, הוא עלה למעלה וראה " **ילד שוכב על הגב דימום על הרצפה ופצע כניסה באזור המצח וחור יציאה מהראש מאחורה. הוא לא היה בהכרה אבל היה לו דופק ונשימה**". (גיליון 1 שורות 2-8)

מהודעתו של ע-דודו של המתלונן, מיום 30/7/14 עולה כי " **ראיתי את מ שוכב על הרצפה ומלא דם היה שמה, ראיתי שיוצא לו דם מהראש שלו**" (גיליון 1 שורות 7-8). מהודעתה של א ח- אמו של המתלונן, מיום 30/7/14 " **נכנסתי לחדר וראיתי את הבן שלי שיש לו דם מהראש שלו, ויש דם על הרצפה**" (גיליון 1 שורות 5-6).

לא מצאתי כל שוני אשר יש להתייחס אליו, למעט תיאורו המפורט של המתלונן על ידי ח'.ח' שהינו רופא אף אוזן גרון.

21. הטענה שהוצבה לפני ע"י הסניגור הינה כי עדותם של עדים אלה מהווה עדות מטעם, ואינה מהווה תיעוד אמיתי של מעשי המשיבים. הסנגור אף מלין, כי לא נמצא עד אובייקטיבי אחר למעט העדים שהובאו אשר כולם בני אותה משפחה המסוכסכים עם המשיבים.

יתכן כי העדים אשר עיקר חומר הראיות נסוב על עדותם, הינם עדים שאינם חפצים ביקרם של המשיבים, ברם לא הובאה כל ראיה לכך. הרמיזה, כי העדים מבקשים לתפור לנאשמים תיק אינה עולה מחומר החקירה שבפני. אמנם יתכן ואין עדים נוספים אובייקטיביים ככינוי של הסנגור, ברם בנסיבות המקרה של מסיבה ברחבה בין שני בתים צפופים, צפוי, כי המתגוררים במתחם והקרובים להם הם אלה שיהיו נוכחים. אף יתרה מכך, כפי שעולה מהודעותיהם של חלק מהעדים, המשיבים הם שהזמינו אותם להצטרף למסיבה כך שטענה זו של ב"כ המשיבים אינה מתיישבת עם הטענה לפיה קיים סכסוך אשר יש בו להביא לרקמת קנוניה.

מעבר לאמור, אף לא סביר בעיני כי העדים ינסו לטפול אשמה על חשודים אשר לא זוהו על ידם, תוך שהם עשויים להניח, כי מעשה זה, עלול להביא להימלטותם של המבצעים האמיתיים מאימת הדיון, כאשר אלה ימשיכו להסתובב חופשיים, תוך המשך הסיכון הטמון בשני אלה.

יתרה מכך, בהודעתו של הנאשם 2 מיום 28/7/14, כאשר נשאל אם יש לו סכסוכים בכפרו או במקומות אחרים השיב בשלילה " **לא בכלל לא זה האמת**" (גיליון 2, שורות 34-35). כאשר עומת עם העובדה כי מס' עדים טענו כי ראו אותו יורה בנשק, טען כי הם משקרים. כאשר נשאל מדוע שישקרו, השיב כי אינו יודע (גיליון 3, שורות 42-46) מבלי לומר דבר בדבר סכסוך קיים. אף בהודעתו של הנאשם 1 מיום 4/8/14, כאשר נאמר לו כי

העדים שראו אותו יורה הם קרובי משפחתו, השיב "אנחנו קרובים אין כלום" (גיליון 3, שורה 49, 67 גיליון 4, שורה 82).

22. באשר לסתירות בעדויות להם טוען הסנגור, אף באלה לא מצאתי כל רבותא. אומנם קימות סתירות קלות, אולם אין באלה כדי לכרסם במארג הראייתי. אכן שניים מהעדים טענו כי ראו שני אקדחים האחד מפלסטיק והאחר אמיתי, ברם, אין בכך לומר דבר, שכן אותם עדים העידו כי ראו את המשיבים יורים באקדח. באשר לטענה כי חלקם של העדים ראו את משיב 1 יורה בעוד חלקם ראו את המשיב 2 יורה אף היא אין בה כדי לעזור למשיבים, שכן מטבע הדברים בנסיבות של מוזיקה רעש ויריות, יתכן כי כל אחד מהעדים ראה את המשיבים בנקודת זמן אחרת, שכן רובם של העדים טוענים כי המשיבים העבירו את האקדח מיד ליד.

אף טענתו של הסנגור לפיה חלקם של העדים העידו כי המשיבים היו הגברים היחידים במקום אינה מתיישבת עם העובדה שחלקם של העדים העידו כי נכחו במסיבה, אין בה להועיל למשיבים, שכן חלקם של העדים ציין כי הגברים המבוגרים במקום היו המשיבים וכי במקום היו צעירים רבים, בעוד חלק צפה ממרפסת ביתו ולא ברור באיזה נקודת זמן צפה במסיבה. בשלב זה אין די כי המבקש לסתור את הראיות, יצביע על סתירות לכאוריות גרידא בגרסאות העדים, אלא עליו להראות כי סתירות אלה מקעקעות את הגרסה באופן טוטאלי.

"על מנת לכרסם כרסום של ממש בפוטנציאל הראייתי הגלום בראיות בשלב הלכאורי, אין די בהצבעה על סתירות בדברי העדים, אלא יש להראות כי הסתירות גלויות על פניהן, וכי הן מקעקעות את הגרסה באופן שלא יאפשר ליתן בה כל אמון ויציגה כמשוללת יסוד (ראו: בש"פ 385/11 ציון נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), 20.1.11 (להלן: עניין ציון); בש"פ 9376/09 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), (1.12.09))." [בש"פ 352/11 ארז איאסי ברי נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 5.1.11). פסקה 9 להחלטה.]

כאמור, בשלב זה, לא מצאתי כל פירכות מן הסוג האמור בראיות התביעה, אשר יהא בהן כדי להביא לקבל את עמדת המשיב ביחס לגריעה מעוצמתו של חומר הראיות.

23. מעבר לאמור קימות תמונות ממצלמות אבטחה בהן נראים רכבים התואמים לרכבים שיש למשיבים נוסעות מהמקום לאחר קרות האירוע. באשר לטענת הסנגור בדבר איכוני הפלאפונים, לפיה הפלאפונים היו בכפר בעוד השניים נמצאו מחוצה לה. אף אם הייתי מקבל טענה זו הרי שגרסאותיהם של המשיבים לא נמצאו אמינות.

בהודעתו של נאשם 1 מיום 28/7/14 טען המשיב 1 כי ביום האירוע שהה יחד עם אשתו אצל הוריה בסכנין:

"ש. מאיזה שעה לא היית בבית?"

ת. משעה 12:00 הייתי אצל ההורים של אשתי בגלל החג יחד עם אשתי ששמה סו ח מ... והייתי שמה..." (שורות 12-14, גיליון 2 להודעה מיום 28/7/14)

ובהמשך-

"ש. אשתך הייתה איתך ב...?"

ת. כן". (שורות 39-40, גיליון 2-3 להודעה מיום 28/7/14)

אף בהודעתו של הנאשם 1 מיום 29/7/14 הכחיש הנאשם את המיוחס לו וטען כי בסביבות השעה 12:00 נסע לסכנין יחד עם אשתו אל בית הוריה בשל החג שחל באותו היום.

"ש. "מה נכון?"

ת. שהייתי אני ואישתי בגלל החג אצל ההורים שלה, בסכנין, לא הייתי בכפר". (שורות 9-10, גיליון 2 להודעת הנאשם מיום 29/7/14)

מהודעתה של ח ח' - חמותו של הנאשם 1 מיום 31/7/14 עולה, כי ביום האירוע לא היו בביתה מבקרים כלל וכי חתנה -הנאשם 1 לא היה בביתה. עוד עולה כי בתה -אשת הנאשם 1 הגיעה אליה רק בשעות הערב בשעה 19:00-20:00 לערך ללא הנאשם 1. (בניגוד לגרסת ביתה שטוענת כי לא יצאה מהבית כלל ביום האירוע-הודעתה של ס ח- מיום 31/7/14, גיליון 1, שורות 8-11).

מהודעתה של ס ח-אשת הנאשם 1, מיום 31/7/14 עולה כי לא יצאה מביתה כלל וכי בעלה- הנאשם יצא מהבית אך לא אמר לה לאן הוא הולך (גיליון 1, שורות 4, 6 . היא אף טענה כי לא הייתה אצל הוריה בסכנין כלל:

"ש. אני מבין מהדברים שלך שבאותו יום 28/7/14 לא יצאת מהבית בכלל ?

ת. לא יצאתי.

ש. לא הלכת להורים שלך לאחל להם חג שמח?

ש. לא, בעלי לא היה בבית". (גיליון 1 שורות 8-11)

בהמשך, בניגוד לדבריה כי בעלה לא אמר לה לא הוא הולך, טענה כי **"הוא אמר לי שהוא הולך ל... אבל**

אני לא יודעת לאיפה הוא הלך". (גיליון 1, שורה 15)

בכך סותר המשיב 1 את עדויותיהם של עדי האליבי שלו ומוסר גרסה שאינה תואמת לעדויותיהם.

מהודעתו של ד ק מיום 31/7/14 גיסו של הנאשם 2 עולה כי הנאשם הגיע לביתו ביום האירוע בשעה 13:30-14:00 לערך הם ישבו במרפסת ועשו על האש. הנאשם שהה אצלו עד לשעה 20:00-21:00 בערב בה הביאו לתחנת המשטרה לבקשתו (גיליון 1, שורות 11-14, שורה 29).

מהודעתו של הנאשם 2 מיום 16/8/14 עולה כי ביום האירוע מהשעה 13:00 לערך נסע ברכב העבודה שלו - סיטרוואן ברלינגו ושהה אצל בן דודו ד ק ... שתה אצלו קפה ודיבר עימו עד אשר התקשרו אליו מתחנת המשטרה. מהודעתה של ע ע- אשת הנאשם 2, מיום 31/7/14, עולה כי בבוקרו של אותו יום ישבה יחד עם הנאשם בחצר מול הבית עם הוריו הדליקו מנגל ועשו על האש. לטענתה אמר לה לאחר מכן הנאשם כי הולך להוריה מאחר וילדיהם הלכו לשם לבד. לטענתה היא ישנה ואינה יודעת דבר. מהודעתו של א ע מיום 29/7/14 -אבי הנאשמים, כאשר נשאל מתי ראה את הנאשמים לאחרונה, השיב כי ראה אותם ביום האירוע בתשע בבוקר " **ישבנו מול הבית של רפאת אכלנו כולנו, עליתי לבית בערך בשעה 10:00**. (גיליון 1 שורות 24-26). אף אחד מהמשיבים לא ציין כי פגש את אביו ביום האירוע.

24. סיכום שלב זה של הדיון, מבלי לבחון ראיות נוספות שהוצגו, אציין כי נמצא לי מארג ראיתי הולם, לשלב זה של ההליך, אשר קיים בו פוטנציאל ראיתי הולם להוכחת אשמתם של השניים [כפי הכללים הקבועים בבש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ [2] 133, 144 [1996], בשלב זה אין צורך להכריע באשר לעוצמתו, מעבר להסברים שהובאו לעיל, ולעמתן אל מול ראיות אחרות. [ראה לעניין זה, כדברי כב' השופט ג'ובראן בבש"פ 1381/09 **גבאלי נ' מדינת ישראל** [אתר בתי המשפט 8.3.2009]. אומנם אי אלו תהיות עולות למקרא הודעותיהם של חלק מהעדים, אך אין באלה במכלול בחינת הראיות כדי להפחית ממשקלן של הראיות לכאורה. על כן אני קובע כי קיימת תשתית ראיתית הולמת להוכחת עבירות המיוחסות למשיבים לצורך הליך זה של מעצר עד תום ההליכים.

25. באשר לעילת המעצר, מקובלת עלי עמדת ב"כ המבקשת לפיה מתקיימות במקרה זה שתי עילות מעצר סטטוטוריות היות ומדובר בעבירות בנשק וכן בעבירה שבוצעה בנשק חם; מסוכנותם של המשיבים נלמדת גם מנסיבות ביצוען לכאורה של עבירות ירי באזור מאוכלס, תוך שימוש בנשק ללא היתר, מבלי לשים דעתם כי יתכן ויפגעו בחפים מפשע, כאשר לאחר שנודע להם על הירי בחרו השניים להסתלק מהמקום. כלל הוא כי קיומן של ראיות לכאורה בעבירות נשק מקים חזקת מסוכנות ועילת מעצר, מאחר שמדובר בעבירות מן החמורות ביותר, המעידות מטבען על רמת מסוכנות כה גבוהה לביטחון הציבור עד כי ככלל יש להורות על מעצר עד לתום ההליכים והלכה היא כי רק במקרים חריגים ניתן יהיה לשלול מסוכנות ולהצדיק בהתקיימה של חלופת מעצר. ראה: בש"פ 6538/08 **אשר עזארי-רז נ' מדינת ישראל**, טרם פורסם (7.8.08). ראה גם: בש"פ 8303/07 **ראמי בדראן נ' מדינת ישראל**, טרם פורסם (2007); בש"פ 10388/05 **קרי עבד אל קדר נ' מדינת ישראל**, לא פורסם

(2005); בש"פ 4958/01 **קאמל אלנבארי נ' מדינת ישראל**, לא פורסם (2001).

הלכה היא כי מעורבות בעבירות נשק מעידה על מסוכנות רבה, שרק בנסיבות חריגות ובמקרים יוצאי דופן ניתן להפיגה בחלופת מעצר. ראה:

בש"פ 4920/02 **פדרמן נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, 2002);

בש"פ 3596/96 **יצחקי נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, 1996);

בש"פ 922/01 **עיראקי נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, 2001);

בש"פ 817/09 **דראר ג'אבר נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, ניתן ביום 1.3.09).

אשר על כן, בנסיבות שפורטו לעיל, בנסיבות בהן לא נמצא כלי הנשק שפגע במתלונן ובנסיבות בהן יש חשש להשפעה על עדים, סבורני כי אין מקום לשקול חלופת מעצר בנוגע למשיבים.

ודוק, על מנת לשקול אפשרות של שחרור לחלופת מעצר במקרה כגון זה, דרוש מינימום של אמון במשיבים וכפי שנפסק שחרור לחלופה מבוסס על היכולת ליתן אמון בנאשם (ראה למשל: בש"פ 2911/08 **רמי שוקרון נ' מדינת ישראל** (10/4/08)).

במקרה שלנו קשה לתת אמון במשיבים כי לא יפרו את תנאי מעצר הבית וזאת לאור הנסיבות בהן בוצעו העבירות המיוחסות להם, לרבות התנהלותם בהמשך, והעובדה כי מזירת האירוע נעלמו תרמילי כדורי האקדח, לרבות האקדח עצמו, המלטותם של המשיבים מהזירה כעולה מחומר הראיות, היותם של העדים בני משפחה כאשר כל אלה גם מגבירים את החשש לשיבוש הליכי משפט. למעלה מן הנדרש אומר כי ממילא חלופות המעצר שהוצעו אינן הולמות ולמצער אחת מהן לפיה אחד המשיבים ישהה במעצר בית בכפר מג'ד אל כרום הסמוך לבענה.

לא נעלמה מעיני העובדה כי המבקשת אינה מייחסת למשיבים כוונה לפגוע במתלונן אך אין בכך די כדי להטות את כפות המאזניים לשחרור לחלופה.

בסיכומי של דבר, לאור כל המפורט לעיל, אני מורה על מעצרו של המשיבים עד לתום ההליכים כנגדם.

התיק יועבר לכב' ס' הנשיא השופט שפירא לשם קביעתו לפני מותב.

ניתנה היום, כ"ט אב תשע"ד, 25 אוגוסט 2014, בהעדר

עמוד 11

הצדדים.